Töredék egy nyárból

…Átlátszó fényben halkuló hullámtánc.

Simogató kagylótekintetek…

Utolsó sorai egy befejezetlen költeménynek,

ami talán sohasem létezett.

Üzenet egy nyárból, egy szobában

felejtett pompei korsóról, egy alig

használt fürdőruha zsebéből.

Üzenet az égből, a ragyogó, kéken túli

angyalfehérség felhőtornyaiból.

---------- ----------

A tűz csak nem akart kihunyni.

A fa elemésztődött, lángok szökkentek,

ujjhegyükkel fenyegetve a fölöttünk

tornyosuló fák zöld leveleit.

Az eleven tűz, gondoltam, Prométheusz tüze,

Néró tüze és a gót fáklyáké. Az emberiség

érdemtelen jutalma, amivel megégetjük

a kezünket, ha szalonnát sütünk.

A tavasszal még bimbós virágok mára

kinyíltak. Igyekezniük kell, hogy

utolérjék hervadásuk napját.

Suttogó

Macskaszem fenyőárnyékban.

Kavicsokra száradó tekintet.

Hömpölygő

testek az alkonyok lángfolyóiban.

Nyitott szemek

merednek a sötét térbe.

Téli festmény

I.

A mindenható hófehérség elnyúlik a dombokon.

A fény mint szétszakadt nyaklánc sok ezer gyöngyszeme ragyog.

A madarak és a szarvasok fáznak a napsütésben.

Az idegen mennyország ösvényein éheznek.

II.

Jégcsapszakáll nőtt a házakon.

Fejjel lefelé lógó hegyek.

A kerekek sárrá őrölnek mindent

mint a fekete fogak.

III.

A koldus didereg szűk rongyaiban. Görbült háta mögött

égbe szökik a karcsú templom egyenes tornya.

A jéggé fagyott kék arcba süllyednek a könnyel telt szemek.

Seb

Seb az űrben

didergés

Seb az égen

remegés

Seb a testen

sivatag

kiszáradt a

vérpatak

Tátongó mély

szakadék

nőtt a Holdon

Szűk a lét

Tejútfelhő

hömpölyög

Összefagyott

fény zörög

Távoli mély

sebhelyek

nyílnak szét és

eltűnnek

